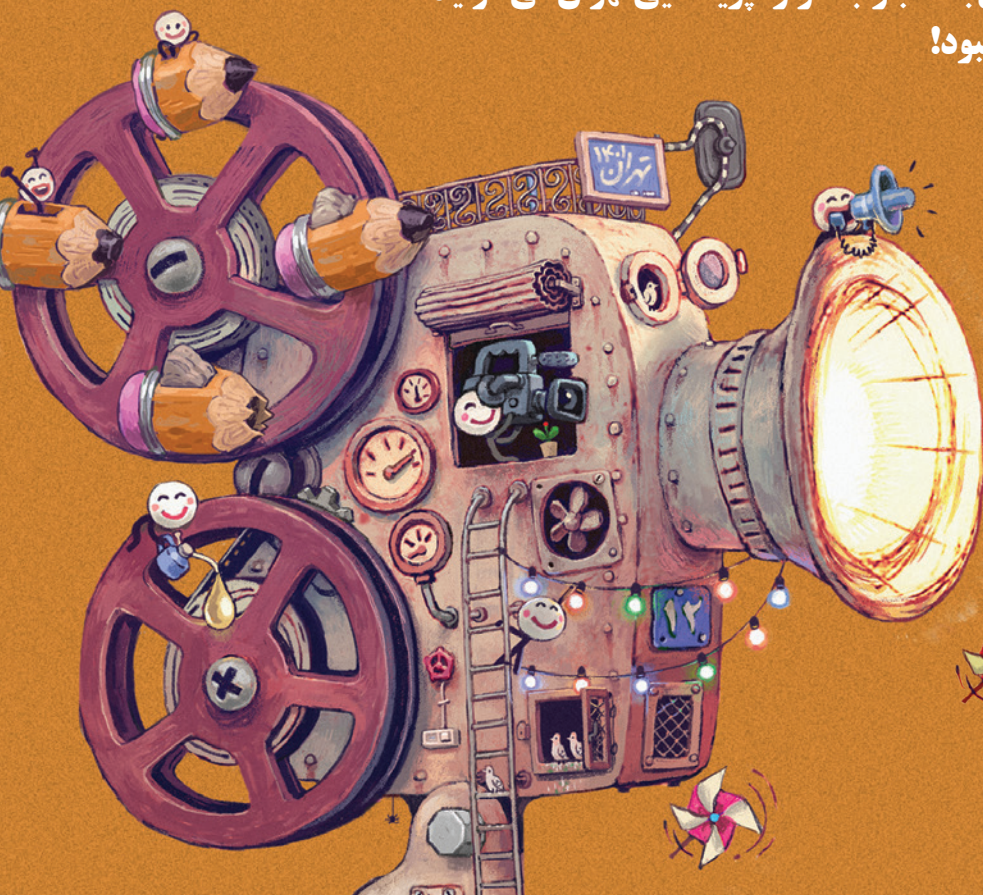

لبخند بر چهره خانواده انیمیشن

اعتبار جهانی کانون به اعتبار جشنواره پویانمایی تهران می‌افزاید
کرونا خیلی هم بد نبود!

در اولین روز دوازدهمین جشنواره پویانمایی چه گذشت؟

انیمیشنی‌ها سال را تازه کردند

زهرا نجفی

دوازدهمین دوسالانه پویانمایی تهران به شکل متفاوتی شروع شد چراکه اهالی انیمیشن همیشه در آخرین روزهای زمستان منتظر برگزاری این رویداد بودند، ولی شیوع ویروس کرونا این رویداد را تحت‌تاثیر قرار داد تا برای اولین بار در تاریخ این رویداد، برگزاری آن به خرداد منتقل شود. بدین ترتیب قمه متفاوت پویانمایی تهران از روز یکشنبه، ۸ خرداد ماه شروع شد. دانشجویان، علاقه‌مندان، فیلمسازان، استادان دانشگاه و فعالان حوزه انیمیشن که مخاطبان اصلی پویانمایی تهران هستند، از اولین ساعات روز در صف گرفتن کارت ایستاده بودند؛ روز نخست همیشه همین ماجرا را دارد. همه می‌خواهند کارت بگیرند. دیدارها را تازه کنند و یا باهم درباره فعالیت‌هایشان صحبت کنند و پس از نخستین روز همه‌چیز روی روال می‌افتد و تنور جشنواره را بیشتر فیلم‌ها و بحث‌هایی که پیرامون آن‌ها شکل می‌گیرد، گرم می‌کند. با این حال از آنجایی‌که جشنواره پویانمایی تهران حکم جشن نوروز انیمیشنی‌ها را دارد، بیشترین صحنه‌ای که می‌شد در محوطه جشنواره دید تجدید دیدار اهالی انیمیشن بود که پس از مدت‌ها در کنار هم جمع شده‌اند.

در این دوره استقبال نوجوانان و جوانان فعال در حوزه انیمیشن در نخستین روز جشنواره چشمگیر بود و باتوجه به جمعیت حاضر

در سالن‌ها و نشست‌ها، به نظر می‌رسد آن‌ها با هدفی تخصصی به جشنواره آمده‌اند.

البته که این دوره از جشنواره تغییرات دیگری هم داشت، مثلاً اینکه سالن «آسمان» به قسمتی از کانون پرورش فکری کودکان و نوجوانان انتقال یافته که پیش از این بازار جشنواره در آنجا برگزار می‌شد. بازار جشنواره هم به سالن نمایشگاهی کانون منتقل شده است.

از آنجایی که جشنواره پویانمایی تهران حکم جشن نوروز انیمیشنی‌ها را دارد، بیشترین صحنه‌ای که می‌شد در محوطه جشنواره دید تجدید دیدار اهالی انیمیشن بود که پس از مدت‌ها در کنار هم جمع شده‌اند

غرفه‌داران از اولین ساعات صبح به بازار آمدند و غرفه‌هایشان را دایر کردند، ولی این دایر شدن تقریباً تا بعدازظهر طول کشید. تمام دانشگاه‌هایی که بخش انیمیشن دارند در این بازار حضور فعالی دارند. استودیوهای خصوصی و دولتی تولیدکننده انیمیشن هم هر کدام به شکلی حضور پیدا کرده‌اند؛ از اسکای فرم، خانه انیمیشن، سبا تا راه رنگ و گنبد کبود. در کنار دانشگاه‌ها و استودیوها، برخی از شرکت‌هایی که به ارائه خدمات فیلمسازی می‌پردازند یا مجلات تخصصی و صنوف و سازمان‌های دولتی هم حضور دارند.

مهدی علی اکبرزاده مدیرعامل کانون پرورش فکری کودکان و نوجوانان هم در بعدازظهر اولین روز به همراه محمدرضا کریمی صارمی معاون تولید و دبیر جشنواره بین‌المللی پویانمایی تهران از فضای جشنواره بازدید کرد و با رسانه‌های حاضر به گفت‌وگو پرداخت.

هرچند به نظر می‌رسد که شیوع ویروس کرونا به اتمام رسیده است ولی جشنواره بازهم روی صندلی‌های سالن‌های سینما به حاضران تاکید کرده است که فاصله‌گذاری لازم را رعایت کنند.

فضای جشنواره مانند هر دوره طراحی خاصی دارد و این بار روی ستون‌های ساختمان از هنرمندانی یاد شده است که در طول دوران کرونا چشم از جهان فرو بستند؛ هنرمندانی همچون فرشته طائرپور، علی‌اکبر عالمی، محمد ابوالحسنی، سیدحسین وزیری یزدی معاون پژوهش و امور بین‌المللی کانون پرورش فکری کودکان و نوجوانان از جمله این افراد هستند.

همچنین پنج نشست در اولین روز جشنواره برگزار شد که همگی آنها با استقبال روبه‌رو شدند.

البته که این تمام روایت فضای جشنواره نیست و در روزهای بعد بیشتر به شرح اتفاقات می‌پردازیم.

انیمیشن ایران رانمی توان بدون جشنواره پویانمایی تصور کرد

● **امیر مسعود علمداری** فیلمنامه‌نویس و مدرس فیلمنامه‌نویسی انیمیشن

را تصور کنم. از دوستی‌ها و ارتباطات فیزیکی اهالی انیمیشن تا تعامل حرفه‌ای و چالش‌ها و تضادهایی رودررو و آشنایی با کارهای بچه‌های انیمیشن ایران و جهان و فعالان درجه یک خارجی و... همه و همه تنها در این جشنواره به صورت مستمر و جدی دنبال شده و می‌شود. یک اتفاق که همیشه منتظر آن بودیم و هستیم و در عین تصور تکرار، تازه است و هیچ‌وقت شوق برگزاری و حضور در آن کم نشده است.

معتمد این جشنواره نوعی امید و انگیزش و برنامه‌ریزی غیرمستقیم - خصوصاً در آثار کوتاه - برای انیمیشن ایران است و از دلایل اصلی موفقیت ما در این‌گونه آثار در عرصه جهانی است. بدیهی است که این جشنواره برای مجله ما هم همیشه مهم‌ترین اتفاق به‌منظور تعامل با بچه‌های انیمیشن بوده است.

با توجه به حضور بیش از ۲۰ سال در جشنواره، در بخش‌ها و شکل‌های مختلف، از تعامل نشریه «پیل‌بان» با جشنواره تا همکاری در برگزاری و حضور در بخش‌های مثل بولتن و... و علی‌رغم این‌که رویدادها حامل تلاشی جمعی و سیستماتیک هستند، اما لازم است علاوه بر تشکر از مجموعه کانون پرورش فکری کودکان و نوجوانان اشاره‌ای هم به نقش آقای کریمی صارمی دبیر محترم همه دوره‌های برگزار شده کنم.

سال‌ها مجموعه «پیل‌بان» و گاهی شخص من در تعامل و همفکری و گاهی اختلاف نظر و حتی دلخوری و... با ایشان بودیم! همه این‌ها ضرورت تکامل ما و انیمیشن بوده است. کمتر مدیری را دیده‌ام که با وجود تعارض، بعد از جشنواره همه چیز را کنار بگذارد و انگار که هیچ اتفاقی نیفتاده و با همان دوستی‌ها و هم‌دلی قبل، آماده ادامه رسالت خود باشد. این ویژگی، ایشان را در جایگاهی قرار داده که رابطه احساسی و عاطفی و همفکری بین اهالی انیمیشن با ایشان برقرار شود. گاهی نگرانم از رفتن ایشان و سختی جایگزینی با حفظ شور و هیجان جشنواره و همیشه خوشحالم از این‌که بودند و هستند.

اولین حضور من در جشنواره پویانمایی در سال ۱۳۷۹ یعنی دومین دوره برگزاری جشنواره بود. در آن زمان به عنوان منتقد و گزارشگر روزنامه ابرار برای گرفتن گزارش و نقدی بر جشنواره و آثارش حضور داشتم. جوان بودم، ولی سوابقی مرتبط در سینمای زنده و داستان‌نویسی داشتم.

در جشنواره همه چیز برایم تازه بود، آشنایی زیادی با دنیای انیمیشن نداشتم به‌خصوص انیمیشن‌های کوتاه و جشنواره‌ای. دنیایی را می‌دیدم که نمی‌دانستم به این قوت و وسعت وجود دارد. از طرفی همزمان به همراه برادرم مهرداد - که متأسفانه اکنون در میان ما نیست - پیگیر مجوز مجله انیمیشن «پیل‌بان» بودیم. این جشنواره برایم شوکی بود؛ دیدن این همه فیلم کوتاه که برخی از آن‌ها را نمی‌توانستم بفهمم و تکنیک‌های متعدد و متفاوتی که قرار بود ما در مجله به آن‌ها بپردازیم. صادقانه بگویم خیلی جذاب و البته غریب و ترسناک بود. راستش را بخواهید برخلاف آنچه انتظار دارید بشنوید، این جشنواره به ما انگیزه‌ای بیشتر در انتشار مجله «پیل‌بان» نداد! بیشتر ما را ترساند. البته ترس از یک واقعیت، از روبه‌رویی به دنیایی غریب و پر از سوالاتی که پاسخ آن‌ها را نمی‌دانستیم.

اما جشنواره بعدی در سال ۸۱، یک سال بود که از انتشار مجله «پیل‌بان» می‌گذشت و ما در جشنواره بسیار فعال بودیم. یک شماره اختصاصی برای جشنواره داشتیم و یک غرفه بسیار بزرگ که حاصل اولین لطف آقای کریمی صارمی و هیأت برگزاری جشنواره بود. دوره‌ای پر از خاطرات خوب و گاه اختلاف‌نظرها و چالش‌هایی با بچه‌های انیمیشن و دوستی‌های تازه و... می‌توانم بگویم این جشنواره نقطه عطفی بود در زندگی هنری من و همه اهالی «پیل‌بان»؛ امیدی برای ادامه و تثبیت نشریه و سکویی برای پرتاب به سال‌های بعد.

بعد از حضور این همه سال در جشنواره، به نظر من جشنواره پویانمایی منسجم‌ترین، جدی‌ترین و زیباترین گردهمایی اهالی انیمیشن ایران بوده و هست. اصلاً نمی‌توانم بدون این جشنواره انیمیشن ایران

مدیرعامل کانون پرورش فکری کودکان و نوجوانان:

اعتبار جهانی کانون به اعتبار جشنواره پویانمایی تهران می‌افزاید

فرصتی است برای تبادل نظر تولیدکنندگان، تهیه‌کنندگان و فعالان حوزه انیمیشن که آثار و تجربه‌های خودشان را به تبادل می‌گذارند. علی‌اکبرزاده گفت: جدا از اینکه این بازار و جشنواره برای متخصصان برگزار می‌شود برای اهالی رسانه، شرکت‌های تولیدکننده و نهادها و ارگان‌هایی که فعالیت فرهنگی و هنری می‌کنند، قابل استفاده است و در کنار آن‌ها شرایطی فراهم شده است که مردم هم بتوانند از این فضا برای آشنایی با محصولات هنر پویانمایی بیشتر آشنا شوند و از روند تولید یک اثر نمایشی و انیمیشنی مطلع باشند. وی ادامه داد: معتقد هستم فعالیت و حضور مردم و کودکان و نوجوانان در جشنواره و بازار پویانمایی باعث می‌شود که به حوزه انیمیشن علاقه‌مند شوند.

رییس جشنواره دوازدهم پویانمایی با اشاره به اینکه تجاری شدن پویانمایی باعث می‌شود این عرصه هنری همچون دیگر کشورها به یک صنعت تبدیل شود، بیان کرد: جشنواره فارغ از فضایی نمایشی و تخصصی که برای تمام شرکت‌کننده‌ها فراهم می‌کند، مزیت‌های دیگری مانند تبادل تجربه و ابزار و مقایسه سطح کیفی و البته کمی آثار ایرانی با آثار دیگر کشورها را فراهم می‌کند که این مسائل جایگاه صنعتی و اقتصادی انیمیشن را برای تولیدکنندگان ایجاد می‌کند. وی با اشاره به اینکه نمایشگاه و جشنواره بهترین فرصت برای رشد کیفی دانشجویان است، بیان کرد: در حال حاضر بهترین شرایط و امکانات برای حضور و فعالیت جوانان و دانشجویان فراهم است تا با تشکیل گروه‌ها و تأسیس شرکت‌های دانش بنیان در هنر انیمیشن شروع به فعالیت کنند.

علی‌اکبرزاده در واکنش به این پرسش که کانون پرورش فکری کودکان و نوجوانان و جشنواره پویانمایی تهران چه برنامه‌هایی برای دانشجویان و علاقه‌مندان جوان به حوزه پویانمایی دارد، گفت: برگزاری جشنواره و البته بازار پویانمایی به تنهایی فرصت بزرگی است که در اختیار دانشجویان قرار دارد و در این فضا می‌توانند با

مهدی علی‌اکبرزاده مدیرعامل کانون پرورش فکری کودکان و نوجوان و رییس دوازدهمین جشنواره بین‌المللی پویانمایی با حضور در جمع فعالان حوزه انیمیشن، ضمن بازدید از غرفه‌های هفتمین بازار پویانمایی از افق‌های پیش‌روی پویانمایی در ایران گفت.

مهدی علی‌اکبرزاده مدیرعامل کانون پرورش فکری کودکان و نوجوانان در بازدید خود از اولین روز برگزاری دوازدهمین جشنواره بین‌المللی پویانمایی تهران درباره این دوره از جشنواره گفت: دوازدهمین جشنواره بین‌المللی پویانمایی تهران که در حال برگزاری است، جشنواره‌ای است که به صورت دوسالانه برگزار می‌شود و یکی از جشنواره‌های معتبر بین‌المللی در این حوزه است و باتوجه به اینکه کانون پرورش فکری کودکان و نوجوانان یکی از مجموعه‌های معتبر جهانی در حوزه فعالیت‌های فرهنگی و هنری است، در پی همین اعتبار مخاطبان گسترده‌ای را برای جشنواره به همراه می‌آورد.

وی با اشاره به بازدیدی که از بازار پویانمایی جشنواره داشته‌است، توضیح داد: هفتمین بازار فیلمی که ۸ خرداد همزمان با دوازدهمین جشنواره پویانمایی تهران آغاز به کار کرد،

استادان، برگزیده‌های دوره‌های گذشته و متخصصان همراه شوند و از تجربه و اطلاعات آن‌ها استفاده کنند و کار کانون پرورش فکری کودکان و نوجوانان تسهیل در برقراری ارتباط بین دانشجویان و باتجربه‌های حوزه انیمیشن است.

مدیرعامل کانون پرورش فکری کودکان و نوجوانان با تاکید بر اینکه جشنواره پویانمایی تهران بین نسل کودک و نوجوان و جوانان ارتباط مستقیمی برقرار می‌کند، تصریح کرد: کودکان و نوجوانان انیمیشن‌ساز نیستند اما توجه به نیاز و خواسته‌های آنان از سوی جوانان فیلمساز و تولیدکننده می‌تواند اتفاقات نابی را رقم بزند و این جشنواره بین این دو نسل ارتباط مستقیم برقرار کند و جوانان فیلمساز با برقراری ارتباطی که با مخاطب آثار خود ایجاد می‌کنند، می‌توانند بهتر و دقیق‌تر به تولید اثر بپردازند.

وی با اشاره به اینکه حضور نهادها و شرکت‌های فیلمسازی در این جشنواره حضور دارند و می‌توانند از ظرفیت دانشجویان و جوانان استفاده کنند و حتی آن‌ها را برای فعالیت جذب کنند، ادامه داد: در جریان برگزاری دوسالانه جشنواره سعی داریم کارگاه‌ها، میتینگ‌ها و رویدادهای مختلفی را برگزار کنیم تا سطح اطلاع اهالی این حوزه با سطح جهانی به روز شود.

مدیرعامل کانون پرورش فکری کودکان و نوجوانان با بیان این نکته که حوزه پویانمایی از نظر محتوا و فرم هم از پویایی برخوردار است و استادان و صاحب‌نظران در این حوزه هر سال با دیدگاه‌های دقیق‌تر و پخته‌تر از گذشته در جشنواره حاضر می‌شوند و این باعث می‌شود که سطح کیفی جشنواره پویانمایی تهران را هم افزایش دهند، عنوان کرد: مخاطبان جشنواره پویانمایی تهران از عوامل جشنواره و کانون پرورش فکری کودکان و نوجوانان انتظار دارند در جریان به‌روزترین اطلاعات و دستاوردهای حوزه انیمیشن قرار گیرند و در همین راستا سعی کردیم در این دوره از جشنواره از داوران و هیأت انتخاب جوان استفاده کنیم.

وی در واکنش به اینکه دانشجویان به ویژه در آثار بخش دانشجویی از تکنیک و فرم بیشتر از محتوا استفاده می‌کنند، توضیح داد: خصلت فعالیت‌های دانشجویی همین است که به فرم و استفاده از تکنیک بیشتر از محتوا و مفهوم بپردازند و در این زمینه تجربه کنند و این مساله قاعدتا آسیب‌زننده نیست. دانشجویان به دلیل دغدغه‌ها و تلاشی که برای خلق محتوا و ایجاد فضاهای خلاقانه دارد، طبیعی است بیشتر

به تکنیک و فرم توجه داشته باشد و اگر این روند بعد از رسیدن به یک سبک منحصر به فرد با پخته‌تر شدن فضای ذهنی آن‌ها به پرداختن هوشمندانه به محتوا و مفهوم هم ختم شود، نتیجه‌ای درخشان را به ارمغان می‌آورد. معتقد هستیم که تکنیک الفبا است و محتوا معنا است و این دو در کنار هم می‌توانند به ارتباط بهتر مخاطب به اثر ختم شود.

مدیرعامل کانون پرورش فکری کودکان و نوجوانان با اشاره به این نکته که افق خوبی برای این حوزه از هنر تصور می‌کند، اظهار داشت: پویانمایی هنری است که مخاطبان آنرا، تمام نسل‌ها تشکیل می‌دهند، بنابراین این هنر که به صنعت تبدیل شده در سال‌های اخیر در ایران هم همراه پیشرفت‌های دنیا رشد داشته است و باید به مساله محتوا و مفاهیم ایرانی و انقلابی هم در کنار استانداردهای فرمی توجه کند.

علی‌اکبر زاده در پایان درباره زمان برگزاری سیزدهمین جشنواره پویانمایی تهران گفت: به دلیل همه‌گیری کرونا در سال‌های اخیر متأسفانه نتوانستیم برای برگزاری دور دوازدهم جشنواره اقدام کنیم و برای جبران یک دوره از جشنواره که در سال‌های اخیر برگزار نشده است، جشنواره دوازدهم را در خرداد ۱۴۰۱ برگزار کردیم و برای برگزاری دوره سیزدهم در اسفند ۱۴۰۲ برنامه‌ریزی‌های لازم را صورت خواهیم داد و بطور استثنای دوازدهمین جشنواره پویانمایی تهران در خرداد ماه را برگزار شد.

گزارشی از کارگاه‌ها و نشست‌ها؛

روز اول با طعم موسیقی و خیال

اولین جلسه کارگاه‌های «درک و شناخت بهتر از موسیقی در هنر پویانمایی» ویژه مربیان کانون پرورش فکری کودکان و نوجوانان، «موسیقی در انیمیشن» ویژه دانشجویان رشته انیمیشن، «پیچینگ»، «از نیپون تا گنبد کبود» و نشست نقد سه فیلم کوتاه «کلاغ»، «جسم خاکستری» و «خرچنگ» در نخستین روز از دوازدهمین جشنواره بین‌المللی پویانمایی تهران برگزار شد.

این جلسه با معرفی و شناخت بیشتر از مربیان کانون پرورش فکری کودکان و نوجوانان آغاز شد و سپس مهدی زارع آهنگساز و صداگذار انیمیشن به مباحث تنوری بنیادی موسیقی، شناخت فیزیک صوت، مباحث وزن و ریتم در موسیقی و تطبیق شناخت بهتر آن در تصویر پرداخت شد.

در این جلسه درباره مبحث صدا در تصویر و دسته‌بندی آن به سه دسته صدای گفتار، صدای صحنه و صدای موسیقی و اهمیت شناخت این سه مبحث و هماهنگی این سه عنصر مهم صدا در تصویر صحبت و گفتگو شد.

در ادامه اولین جلسه کارگاه «درک و شناخت بهتر از موسیقی در هنر پویانمایی» ویژه مربیان کانون پرورش فکری کودکان و نوجوانان قرار بر این شد در جلسه بعدی که صبح فردا دوشنبه ۹ خردادماه برگزار می‌شود، نقد و بررسی این سه عنصر مهم در تصویر، با بررسی آثار بخش مسابقه بین‌الملل که امروز در دوازدهمین جشنواره بین‌المللی پویانمایی تهران به نمایش در می‌آید، شروع شود تا درک عینی‌تری از مباحث صحبت شده ایجاد شود.

زارع در ادامه این کارگاه به مبحث سازشناسی و درک و دریافت ریتم پرداخت و قرار شد ادامه این مباحث در کلاس فردا پی گرفته شود.

وزن و ریتم در موسیقی و تطبیق شناخت بهتر آن در تصویر

اولین جلسه کارگاه «درک و شناخت بهتر از موسیقی در هنر پویانمایی» ویژه مربیان کانون پرورش فکری کودکان و نوجوانان صبح امروز ۸ خرداد ۱۴۰۱ در اولین روز دوازدهمین جشنواره بین‌المللی پویانمایی تهران با تدریس مهدی زارع آهنگساز و صداگذار انیمیشن در مرکز آفرینش‌های فرهنگی هنری کانون پرورش فکری کودکان و نوجوانان برگزار شد.

در پایان نخستین جلسه کارگاه «موسیقی در انیمیشن» فیلم کوتاه «گرسنگی» ساخته زهرا رستم‌پور و با آهنگسازی کارشناس و مدرس این کارگاه، فرهاد صفار، روی پرده نمایش داده شد و بعد از تماشای فیلم به بررسی ژانرهای موسیقی استفاده شده در «گرسنگی» پرداخته شد و خلاصه محتواهای آموزشی این جلسه از کارگاه مرور شد.

صغار در بخشی از این کارگاه عنوان کرد: ویژگی موسیقی روایی در تمام ابعاد موسیقی نواحی وجود دارد و باید بدانید که مفهوم به موسیقی روایی وابسته است و به نوعی همه احزای

کارگاه «پیچینگ» عطا مجابی عمر شنبه ۸ خرداد همزمان با نخستین روز از دوازدهمین جشنواره بین‌المللی پویانمایی تهران در سالن کنفرانس شماره ۱ مرکز آفرینش‌های فرهنگی هنری کانون پرورش فکری کودکان و نوجوانان برگزار شد.

مجبای در ابتدای این نشست تخصصی درباره پیچینگ توضیح داد: پیچینگ از نگاه من جزو فرایند ساخت یک فیلم است. همان طور که برای ساخت یک فیلم به بازیگر، فیلمبردار و ... نیاز است، پیچینگ هم لازم است تا ایده پروژه را ساده و موجز به کسی که می‌خواهد از آن حمایت کند، ارائه دهد و خود فیلمساز نیز از نتایج آن بهره‌مند شود.

این فیلمساز درباره اشکال مخالف پیچینگ گفت: پیچینگ دو شکل شفاهی و غیررسمی و یک شکل مکتوب و رسمی دارد؛ پیچینگ رسمی و مکتوب زمانی استفاده می‌شود که ما می‌خواهیم یک امتیاز و اعتبار را از سازمان، نهاد و... دریافت کنیم که در این زمینه باید فرم ثبت‌نام یا نامه مکتوبی بنویسیم. پیچینگ شفاهی یا آسانسوری شکلی غیررسمی و کوتاه دارد و معمولاً اولین دیدار طرفین است که در مکانی عمومی اتفاق می‌افتد و هدف از پیچینگ شفاهی این است که طرف مقابل بر ای خواندن فیلمنامه شما قانع شود.

او ادامه داد: حاضران در جلسه پیچینگ عبارتند از ایده پرداز یعنی فیلمساز و تهیه کننده، مخاطب یعنی کسی که به ساخت اثر کمک

می‌کند، مشاور پروژه و برگزارکنندگان جلسه که در اینجا نکته مهم این است که افراد حاضر در جلسه افراد امنی باشند و از طرح ابتدایی پروژه شما محافظت شود.

این مدرس در ادامه درباره موارد مورد نیاز برای حضور در جلسه پپچینگ تصریح کرد: موارد مورد نیاز شما برای حضور در جلسه پپچینگ عبارتند از سیناپس، لینک فیلم‌های قبلی فیلمساز در سایت‌های معتبر، لاگ‌لاین یا خلاصه دو خطی فیلمنامه بدون معرفی قهرمان یا بیان مانع یا ضدقهرمان، عنصر شگفت‌انگیز، عنصر کنایه و تکنیک ضرب‌العجل، برآورد مالی پروژه و زمان‌بندی تولید تا پخش فیلم، متریبال تصویری پروژه مود بورد که مجموعه‌ای از تصاویر مرتبط با یک ایده است، یادداشت کارگردان بیانگر لزوم ساخت و استراتژی کارگردان، یادداشت تهیه‌کننده بیانگر دلیل انتخاب فیلمنامه و کارگردان.

مجابی در بخش دیگری از این کارگاه تشریح کرد: مواردی که تاکنون بیان شد به ایده‌های قبل از آغاز جلسه پیچینگ مربوط می‌شود. جلسه پیچینگ هشت گام دارد که چهار گام آن مربوط به آماده‌سازی و چهار گام مربوط به اجراست. چهار گام آماده‌سازی در ابتدا تدارک بلوک روایی، دوم تحقیق درباره آدم‌ها و مجموعه، سوم پیاده‌سازی متن پیچ و حفظ کردن آن و چهارم تمرین و گرفتن بازخورد است.

او ادامه داد: چهار گام اجرایی شامل این است که شما در ابتدا یک جلسه رسمی را آب کنید و شروع به شخصی سازی پروژه کنید؛ دوم اینکه جمله طلایی خود را برای مخاطبان رو کنید و سوم اینکه پیچ خود را جمع بندی کنید و چهارم از مخاطبان خود درخواست سوال کنید. در ادامه این کارگاه پرسش و پاسخ میان شرکت کنندگان و عطا مجابی شکل گرفت.

مجابی در پایان جلسه عنوان کرد: فیلمنامه قوت اصلی پیچ است و بدون فیلمنامه نمی‌توانیم به جلسه پیچینگ برویم. در جلسه پیچینگ و در ارائه مود مورد نباید خیلی از متن استفاده کرد، در واقع مود مورد باید مکمل صحبت‌های شما باشد نه تکرار حرف‌های شما. نکته مهم اینکه به نظر من پیچینگ یک فن است که می‌شود آن را یاد گرفت اما باید شخصی‌سازی شود. پیچینگ در عین اینکه یک جلسه رسمی و جدی‌ست یک صحبت دوستانه برای توجیه طرف مقابل است تا متقاعد شوند که از فیلمنامه شما حمایت کنند.

استودیو روی استودیوی ما یعنی «گنبد کبود» اثر گذاشته است. او در ادامه چند نمونه از تیتراژهای معروف نیپون را نمایش داد که شامل سریال «رامکال» (راسکال)، «بچه‌های کوه آلپ»، «پسر شجاع»، «مهاجران» و «حنا دختری در مزرعه» می‌شد. بهنود نکویی در ادامه گفت: من و بابک از همان سن کم می‌دانستیم که قرار است انیمیشن بسازیم و از همان زمان داستان‌پردازی می‌کردیم. زمانی که وارد دانشگاه شدیم به فکر راه‌اندازی استودیو افتادیم و در کنار دوستانی قرار گرفتیم که زودتر وارد کار شدند.

او اضافه کرد: این مسیر را در سریال هم ادامه دادیم. سریالی که هم در محتوا باب میل و هم در دیزاین چالش‌برانگیز باشد، انیمیشن‌های بی‌کلام بود که پایه آنها موزیک است و سریال «استریپی» از همین نمونه است. موزیک در روایت این اثر جایگاه ویژه‌ای دارد و حتی در ایده‌پردازی هم از موزیک استفاده می‌کنیم. بابک نکویی در ادامه درباره مراحل تولید کار عنوان کرد: برای یک کار بی‌کلام، فیلمنامه مرسوم وجود ندارد. زمان‌بندی هفت قسمتی دارد و هر یک دقیقه را تقسیم‌بندی کرده‌ایم که عنوان‌بندی شده است، بخش مهم کار ما پیش‌تولید است، چون رنگ و دیگر مراحل در این پیش‌تولید اتفاق می‌افتد. او در ادامه توضیح داد: در دیزاین اول از آبرنگ شروع کردیم و از رنگ دیجیتال استفاده نکردیم تا بتوانیم آن فضای نوستالژی را حفظ کنیم.

این کارگردان انیمیشن در ادامه یادآور شد: میازاکی و تزوکا از بنیانگذاران دیزاین در ژاپن بودند. تزوکا صدها کاراکتر متنوع کارتونی خلق کرده که برخی مثل شیر سپید خیلی معروف هستند و از جمله مولفه‌های این کاراکترها مثل اغراق در چشم‌های درشت را از دیزنی گرفته‌اند.

او درباره تاثیر کار آمریکایی روی ژاپنی و برعکس عنوان کرد: «باب اسفنجی» از جمله کارهایی است که در دیزاین از آثار ژاپنی برگرفته شده است.

نکویی اضافه کرد: استوری بردهای میازاکی خیلی اهمیت دارد، چون کاملاً ساختار فیلم دارد و حاوی تمام جزئیات است.

نیپون چگونه برای کودکان جهان خاطره‌سازی کرد

نشست تخصصی «از نیپون تا گنبد کبود» در دوازدهمین جشنواره بین‌المللی پویانمایی تهران عصر روز یکشنبه هشتم خرداد در سالن کنفرانس کانون پرورش فکری کودکان و نوجوانان با حضور جمعی از دانشجویان و فعالان حوزه انیمیشن برگزار شد.

در ابتدای این نشست رامتین شهبازی که اجرای این نشست را بر عهده داشت، بیان کرد: دومین نشست تخصصی را با حضور بابک و بهنود نکویی برگزار می‌کنیم که ابتدا درباره شرکت نیپون توضیح می‌دهند و بعد به استودیو «گنبد کبود» می‌پردازند.

پس از آن بابک نکویی در شروع صحبت‌های خود بیان کرد: سال ۷۷ زمانی که اولین دوره از این جشنواره برگزار شد، من دانشجوی ترم یک و دو بودم و حس تکرار‌نشدنی برایم بود، مخصوصاً که خیلی از فیلم‌ها آن زمان برایمان در دسترس نبود و با جشنواره یک باره وارد این دنیا شدیم و حالا این دوره دوباره این حس برایم تکرار شد. بهنود نکویی نیز عنوان کرد: این جشنواره برای ما یک نوستالژی شده است و حضور در آن انرژی آدم را دو برابر می‌کند.

بابک نکویی درباره استودیوی نیپون توضیح داد: نیپون یکی از قدیمی‌ترین استودیوهای ژاپن است. این استودیو تولیدات معروفی دارد و همه ما در دهه ۶۰ و اوایل دهه ۷۰ سریال‌هایش را دیده‌ایم. نیپون نه فقط برای بچه‌های ایران بلکه برای بچه‌های ۶۰ کشور دیگر خاطره‌سازی کرده است. حالا ما می‌خواهیم بگویم چه چیزهایی از این

شناخته شده رفتند. ژاپنی‌ها استاد گسترش داستان هستند. او با طرح سوالی گفت: چرا پدر و مادر در داستان‌های ژاپنی وجود ندارد؟ این به اکثر داستان‌های دنیا مربوط می‌شود با حضور پدر و مادر، نوجوان نمی‌تواند وارد مبارزه شود. کاراکتر وقتی پدر و مادر نباشد یا یتیم باشد، قدرتمندتر است و الگوی رفتن به دنبال پدر و مادر داستان را جالب‌تر می‌کند. این را در یک مقاله خواندم که براساس آن بچه تنها باید به دنبال قدرت بگردد. رامتین شهبازی هم در ادامه گفت: این به لحاظ دراماتیک هم به داستان کمک می‌کند تا کاراکتر بخواهد با تقدیر نبرد کند.

در ادامه یکی دیگر از شرکت‌کنندگان درباره تاثیر آثار استودیوی «گنبد کبود» روی مخاطب و بهره گرفتن از روان‌شناس در ساخت آن‌ها سوال کرد.

بابک نکویی نیز در توضیحی گفت: مخاطب ما خردسال است و برای خردسال در «روبی و جوجه‌ها» به دلیل سرعت و شرایط تولید کمتر فرصت داشتیم درگیر مباحث روان‌شناسی شویم. با این حال در اثر جدید خود روی بخشی از موضوعات روان‌شناسی برای خردسالان متمرکز شده‌ایم. او درباره هنرمندان حرفه‌ای انیمیشن در کشور بیان کرد: ایران جزو کشورهایی است که هنرمندان زیادی در حوزه انیمیشن به دنیا معرفی کرده و خیلی‌ها تحت تاثیر نیپون وارد کار انیمیشن شدند یا به آن علاقه‌مند شدند. اگر والت دیزنی و نیپون نبودند بخشی از نوستالژی ما وجود نداشت. من و بهنود به نیپون مدیونیم. انیمیشن ایرانی به سمت طنز کلامی می‌رود و یک بار دیگر باید با دید دقیق‌تر آثار نیپون را ببینیم که کارهایی عمیق هستند.

بابک نکویی در این نشست بخش‌هایی هم از انیمیشن‌ها و سریال‌های نوستالژیک را نمایش داد که بازسازی شده‌اند.

او در ادامه درباره محتوای انیمیشن‌ها عنوان کرد: ایران گنجینه‌ای از داستان‌های غنی دارد و ما را در جهان بیشتر از هرچه با شاعران و نویسندگان مان می‌شناسند. محتوای جهانی بحث مفصلی دارد که چه انتخابی داشته باشید، اما روایت نکته‌ای است که باید به آن توجه کرد و باید زبان سینما و قصه‌گویی را یاد بگیریم. تاثیر دانشگاه بسیار زیاد است و ما در «گنبد کبود» در حد توان خود در این حوزه کار می‌کنیم.

او در ادامه به توضیح اصطلاحاتی همچون سوییت، باکس بلاکینگ، راف انیمیشن و اورلپ پرداخت. در انیمیشن کارگردانی را سراغ ندارم که یک باره کارگردان شده باشد و معمولاً فرد همه مراحل تولید انیمیشن و به ویژه طراحی را طی کرده است.

در ادامه یکی از حضار در سوالی به کارنامه استودیوی نیپون در تولید سریال براساس ادبیات و داستان‌های ژاپنی خودشان اشاره کرد و پرسید استودیوی «گنبد کبود» چقدر این امکان را دارد؟

بابک نکویی هم در جواب این سوال عنوان کرد: انیمیشن ما دچار مشکل‌های زیادی است، اول در مدیریت و کار گروهی، برخلاف ژاپنی‌ها و همه کشورهای پیشرفته که در این حوزه حرفه‌ای هستند، دچار مشکل هستیم. دوم بودجه است، نهادهایی مثل صداوسیما یا مرکز گسترش بودجه محدودی دارند و ما باید درآمد خود را از پول تولید برداریم. هیچ جای دنیا درآمد انیمیشن از تولید نیست بلکه از مرحله پس از تولید یعنی پخش و مسائل جانبی است.

او اضافه کرد: اینگونه نیست که انیمیشن ایران توان نداشته باشد، اما تهیه‌کننده و کارگردان به دلیل بودجه سراغ تولید ارزان و دیگر موارد می‌روند. نیپون فکر کرد حالا که می‌خواهد وارد بازار جهانی شود باید سراغ آثاری برود که یک آشنایی نسبت به آن‌ها وجود داشته باشد و سراغ داستان‌های

فرهانی نیز در ادامه یادآور شد: این اثر تداعی‌هایی در ذهن من ایجاد کرد، از همان کلیدواژه بینامتنی استفاده می‌کنم. بالاخره پیرنگان جایگاهی تمثیلی در ادبیات ما دارند. «عقاب و زاغ» شعری است که همانطور که تعریف شد در آن عمر کلاغ مسأله می‌شود. سکناس اول این انیمیشن بازآفرینی این شعر است و جالب بود چون سراغ یک دستمایه محکم و غنی رفته است. وی اضافه کرد: کلاغ این قصه شبیه آن گیاه گون است که در

اهورا شهبازی کارگردان «کلاغ» در سخنانی درباره اثر خود بیان کرد: ذهن من خیلی درگیر داستان کار بود و بر اساس شعر «عقاب» پرویز خانلری شکل گرفته بود. این ماجرا به سال ۸۸ و ۸۹ برمی‌گردد. این شعر درباره عقابی است که زندگی‌اش رو به اتمام

شعر شفيعی کدکنی از نسیم سوال می‌پرسد و دوست دارد دنیا را طور دیگری ببیند و یا مدلی که در داستان ماهی سیاه کوچولو داریم. عقاب در این شعر نماد کسی است که منش و رفتاری دارد و ترجیح می‌دهد ۳۰ سال زندگی کند اما در اوج باشد، تا اینکه ۳۰۰ سال زندگی کند اما در لجن باشد. عقاب اینجا سیمرغ راهنماست و کوه، آدمی را یاد همان کوه قاف سیمرغ می‌اندازد. به نظر من غیر از کودک حتی خارجی زبان هم می‌تواند با این انیمیشن ارتباط بگیرد.

اهورا شهبازی کارگردان فیلم نیز عنوان کرد: کلاغ در مسیر قصه به پاکبازی دست می‌یابد تا به عقاب برسد. استاد هیچ‌گاه دنبال طلبه نمی‌افتد و نگاه می‌کند ببیند او تا کجا می‌آید و بعد حمایتش کند.

رامتین شهبازی نیز در ادامه درباره بحث تمثيل عنوان کرد: هرآنچه که مستند نباشد به نظر من تمثيل محسوب می‌شود. میل به تعالی و بالا رفتن در این فیلم دیده می‌شود و مساله این است که کارگردان می‌خواسته نشان را عوض کند و تبدیل کلاغ به نشان دیگری را می‌بینیم.

وی اضافه کرد: وقتی نماد را می‌شکنیم و به نشانه تبدیل می‌کنیم، نماد را از خصلت ثابتش خارج می‌کنید و دوباره نشان‌دار شده است. مثلاً ترازو نماد عدالت است و وقتی از آن خارج شود باز تعریف و دوباره نشانه می‌شود.

در ادامه جلسه فیلم کوتاه «جسم خاکستری» به کارگردانی سمانه شجاعی نمایش داده شد.

نویسنده این فیلم درباره ایده اولیه آن بیان کرد: همه ما وقتی به دندانپزشکی می‌رویم انتظار داریم با ما با احترام برخورد شود، اما برعکس است و حس قربانی شدن داریم. من همیشه سوال بود که دندان‌هایی که از ما کنده می‌شود هیچ است یا بخشی از ما هستند و مجموعه همه اینها به این فیلم رسید. خاترم هست وقتی مادر بزرگم فوت کرد، برایم مسأله شده بود که با دندان‌های مصنوعی او چه باید کرد چون اینها هم قسمتی از او بودند.

شکیب حسینی در ادامه درباره این اثر عنوان کرد: خانم شجاعی جهانی دارد که خیلی ایرانی نیست و زبانی دارد که دائم به شکل و بی‌شکلی، به زشتی و دیگر موارد فکر می‌کند. این فیلم نوعی زاویه دید در زاویه دید است. جهانی در اتاق می‌گذرد و جهانی هم در اتاق دندانپزشک است و همه چیز می‌تواند نمادین و لایه لایه باشد، به نظر من تجربه‌گرایی خوبی بود.

نوعی پاسداری ذهنی در فیلم «جسم خاکستری» سمانه شجاعی اتفاق می‌افتد که دو نفر هم در ذهن یکدیگر و حتی در ذهن اشیا می‌روند

در ادامه فراهانی عنوان کرد: «جسم خاکستری» برای من هم تجربه جالبی بود و نکات قابل ملاحظه‌ای داشت. وقتی فیلم شروع شد فضای خشن دندانپزشکی که تضادی هم با موسیقی اثر داشت مرا یاد فیلم «سرب» انداخت. مخصوصاً برخی ابزار در فیلم خیلی قدیمی بود و برخی مدرن مثل تلفنی که روی دیوار بود و گویی یک رفت و برگشت ذهنی دارد.

وی تصریح کرد: حرکت دوربین که انگار بیماران در آن دائم پاییده می‌شوند شبیه ایده فوکو است درباره جامعه‌ای که طرد شده و دارد پاییده می‌شود. حرکت دوربین و حل شدن فضاها هم برایم خیلی جالب بود.

رامتین شهبازی نیز در سخنانی عنوان کرد: نوعی پاسداری ذهنی در فیلم اتفاق می‌افتد که دو نفر هم در ذهن یکدیگر و حتی در ذهن اشیا می‌روند.

فراهانی در ادامه درباره رفتار کاراکتر پسر بیان کرد: ما دائم می‌بینیم که این پسر پرده‌ها از رو به رویش کنشیده می‌شود و دوستانش او را پس می‌زنند. مثل پدرخوانده که دائم درها روی زن‌ها بسته می‌شود. اینجا جالب است که تئاتر به یک ضد تئاتر تبدیل می‌شود اما انگار واقعی تئاتر در پایان اثر است که فرد طغیان می‌کند. حتی آهنگ «دیوار» پینک فلوید هم به نوعی با این کار برای ما تداعی می‌شود که نمادی از همین سرکوب در مدرسه است.

فراهانی درباره تصاویر و مولفه‌هایی که ایرانی نیست و بیشتر فضاهای مدارس انگلیسی را تداعی می‌کند از کارگردان سوال کرد و او پاسخ داد: خواستم این فیلم فضایی فاقد جغرافیا داشته باشد و اینگونه نیست که بتوان به نقطه خاصی منسوبش کرد. بیشتر ذهنی است و عمدی هم در این مولفه‌ها نبوده است. رامتین شهبازی نیز درباره فیلم بیان کرد: آسیب‌پذیری کاراکتر خوب نمایش داده شد که نسبت به جامعه‌ای که مذکر و از جنس خودش هستند می‌خواهند او را سرکوب کنند. ما اینجا حتی رنگ‌های روشن را هم چرک می‌بینیم و این تصویر به درستی ارائه شد، گویی افراد با زدن ماسک به همان حیوانات تبدیل می‌شوند و به همان چیزی که در ذاتشان وجود دارد می‌رسند. اینجا ماسک سفید می‌زدند ولی لزوما آدم‌های سفیدی نبودند و این بازی با رنگ‌ها برایم جالب بود.

وی با اشاره به مطالعه بدن عنوان کرد: این درد ما را یاد جایی می‌اندازد که بازی زبانی جدیدی را تداعی می‌کند و مثلاً جایی مثل آسایشگاه را به خاطر می‌آورد. گویی اینها مرا به عنوان مخاطب در شرایطی قرار می‌دهد که تا حدی بتوانم آنچه را که در فیلم رخ می‌دهد، درک کنم. این فیلم تاریکی ندارد و رنگ‌های آن روشن است، اما حس بسته بودن و تنگنا برای مخاطب تداعی می‌شود. بخشی از فرم هم کارش همین است و قرار است حس را منتقل کند. شجاعی در پایان درباره تصویر فیلم بیان کرد: همه چیز روشن اما درباره رنج و درد است اما نمی‌خواستم این تصویر همان اول مشخص باشد.

آخرین اثری که نمایش داده شد «خرچنگ» به کارگردانی شیوا صادق‌اسدی بود که درباره آن بیان کرد: ایده این فیلم بیشتر حاصل برخی تجربیات خودم در مدرسه بود.

شکیب‌حسینی عنوان کرد: کارهای شیوا صادق‌اسدی خاص است و باید در قالب همان مجموعه آثارش دیده شود. او هنرمندی درون‌گراست که آثارش عمق بسیاری دارد. اگر در مجموعه دیده شود بهتر است و سبک بیانی او قابل فهم‌تر خواهد بود.

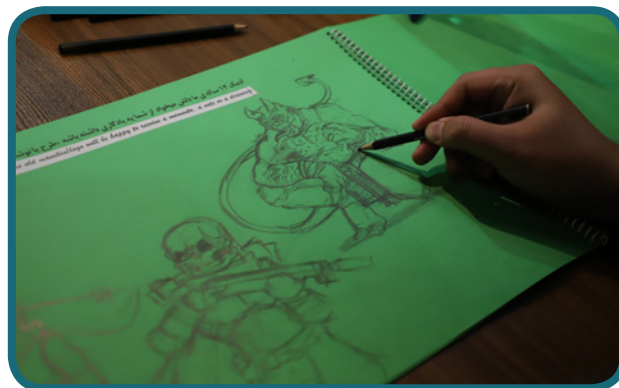
وی افزود: آثار او نوعی معادل تصویری جریان سیال ذهن است و در همه آنها داستان وجود دارد. فضای ذهنی و سوررئال در آنها دیده می‌شود و روایت شخصی اوست.

شکیب‌حسینی درباره کاراکتر فیلم نیز بیان کرد: این کودک در جهان خصمانه‌ای است که گویی آن را دوست دارد. انیمیت کلاسیک در آن اتفاق نمی‌افتد و در فضای انیمیشنی هستید که در هر فریم تصاویر تغییر می‌کند، حرکت محسوس است و گویی نوعی پرش ذهنی در آن وجود دارد. جهان ذهنی فیلمساز در این اثر خیلی مشهود است.

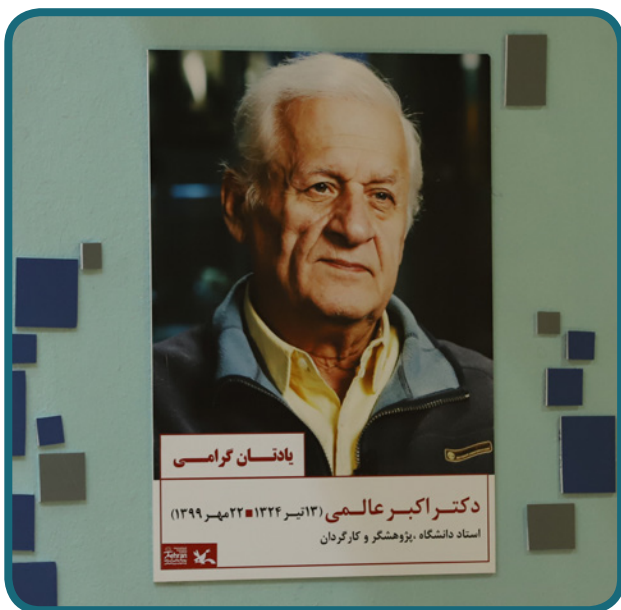
فراهانی نیز در توضیحاتش بیان کرد: خود خرچنگ انتخاب جالبی است، چون نوعی حیوان منزوی و گوشه‌گیر است. رابرت دنیرو برای مدت اکتینگ راننده تاکسی که باید خود را با یک حیوان اداپته می‌کرد مدت‌ها به ساحل دریا می‌رفت و خرچنگ را تماشا می‌کرد. صادق‌اسدی نیز درباره این انتخاب گفت: به نظرم این حیوان نوعی تحقیر شدگی دارد و تحقیقاتی هم درباره تغذیه و رفتار آن داشتم که باعث شد انتخابش کنم.

پوستر انیمیشن‌های حاضر در جشنواره پویانمایی تهران روی دیوارهای راهروی مرکز آفرینش‌های فرهنگی هنری کانون نصب شده است

وارد ساختمان کانون که می‌شوی می‌زی گذاشته‌اند تا مخاطبان طرح یا نوشته‌ای برای دوازدهمین جشنواره بین‌المللی پویانمایی تهران به یادگار بگذارند

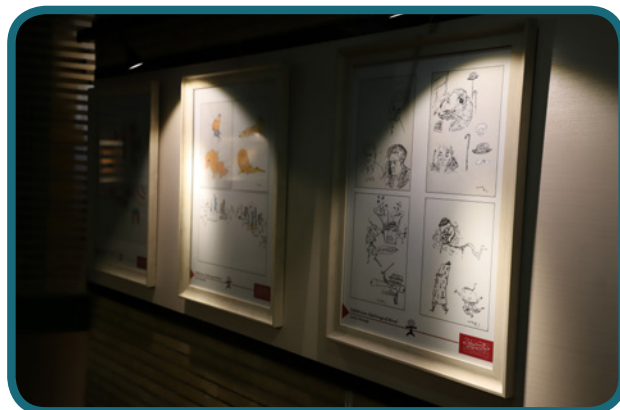
یاد استادان فقید سینما و انیمیشن را گرامی می‌داریم

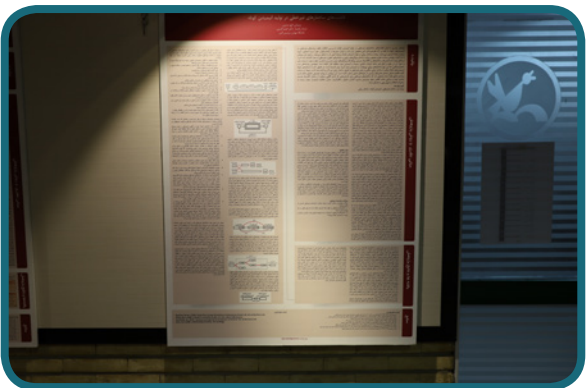
بخش دریافت کارت‌های جشنواره شلوغ ولی منظم است

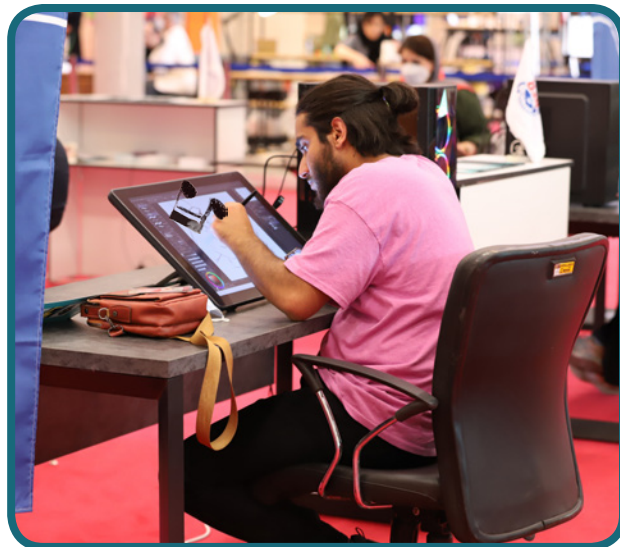
اگر می‌خواهید بهترین انیمیشن‌های این روزها را تماشا کنید به کانون بیاپید

نمایشگاه «چالش ذهن» کوجی یامامورا در سالن مرکز آفرینش‌های فرهنگی هنری کانون برپاست

در راهروی محل برگزاری جشنواره پویانمایی ۲۳ پایان‌نامه برتر در حوزه انیمیشن در قالب تابلو ارائه و در معرض تماشا قرار دارند

بازار ملی پویانمایی حال و هوای جدی و تخصصی دارد

محمدعلی صفورا:

اولین بار با یک نسخه وی اچ اس در جشنواره پویانمایی شرکت کردم

محمدعلی صفورا استاد شناخته شده رشته انیمیشن است. او که دارای مدرک دکترای پژوهش با گرایش انیمیشن از دانشگاه هنر تهران است، سال هاست که با تدریس انیمیشن در دانشگاه تربیت مدرس به رشد این هنر کمک می کند. صفورا عضو هیات علمی رشته انیمیشن و سینماست. او سابقه بیش از ۲۲ سال تدریس در این حوزه را دارد و از سال ۱۳۹۹ مدیر گروه رشته انیمیشن و سینما در دانشگاه تربیت مدرس شده است پس دور از انتظار نیست که جشنواره بین المللی پویانمایی تهران برای او فقط یک جشنواره انیمیشن نباشد بلکه جایگاهی است تا نظاره گر دستاوردهای شاگردانش باشد.

که همه بخش ها درست تعریف شوند و جایزه ها به فیلم های درست داده شود که باعث شد من از این همکاری بسیار لذت ببرم، چون جدیت در انجام کار درست شعار خود من است و در کنار این استاد بزرگ قرار گرفتن باعث شد تا درس بگیرم و از او بیاموزم.

شما سال هاست که در دانشگاه تدریس می کنید و حتماً دانشجویانی داشتید که در جشنواره پویانمایی تهران به موفقیت رسیده اند. تجربه دیدن موفقیت شاگردانتان در این جشنواره چطور تجربه ایست؟

به عنوان کسی که معلم این حوزه است و سالیان سال است که انیمیشن تدریس می کند، بله، همیشه شاهد حضور دانشجویانم در این جشنواره بوده ام و واقعیت این است که بهترین لحظات ما استادان همان لحظاتی است که این بچه ها موفق می شوند. البته برای من موفقیت صرفاً جایزه گرفتن نیست، چون در هر حال جایزه محدود است. مهم ترین نکته ساختن فیلم خوب است و اینکه دانشجویانم به شکل وسیعی در جشنواره حضور داشته باشند. همین موارد برایم بسیار لذت بخش است، حالا اگر کسی هم از بین آن ها جایزه بگیرد که این لذت مضاعف می شود.

من عکس بسیار مهمی از این اتفاق دارم که در اتاق خودم هم هست. در این عکس من در حال جایزه دادن به دانشجوی خودم در همین جشنواره هستم. واقعیت این است که ما به عنوان دانشگاه مادر (تحصیلات تکمیلی) همیشه دوست داشتیم رفاقت خوبی با دیگر دانشگاه هایی که انیمیشن تدریس می کنند، داشته باشیم. هیچ وقت برای ما تفاوتی بین دانشگاه ها و دانشجویان دانشگاه ها وجود

شما جزو قدیمی های رشته انیمیشن هستید. فکر می کنم خاطرات زیادی با این جشنواره داشته باشید. خاطره اولین حضورتان در جشنواره پویانمایی را به یاد دارید؟

بله، در اولین دوره برگزاری جشنواره پویانمایی تهران من با فیلمی به اسم «اکولوژی» که با تکنیک پیپر انیمیشن آن را کار کرده بودم، حضور یافتم. تقریباً زمانی ساخت این فیلم تمام شد که یکی، دو روز از مهلت ارسال آثار گذشته بود، ولی خوشبختانه زنده یاد اکبر عالمی که در آن دوران استاد من بودند و همزمان جزو هیات انتخاب و داوری جشنواره هم بودند، به من گفتند فیلمت را به کانون بیاور تا دیده شود. من هم یک نسخه وی اچ اس به دفتر کانون تحویل دادم و فیلمم انتخاب شد. دکتر عالمی مثل همیشه در کنار دانشجویهایش بود.

برای من موفقیت صرفاً جایزه گرفتن نیست، چون در هر حال جایزه محدود است. مهم ترین نکته ساختن فیلم خوب است و اینکه دانشجویانم به شکل وسیعی در جشنواره حضور داشته باشند

به غیر از اولین خاطره، خاطره پررنگ دیگری هم از حضورتان در این ۱۱ دوره جشنواره پویانمایی دارید؟

پررنگ ترین خاطره ام به دورانی برمی گردد که با زنده یاد وحیده الله فردمقدم داور جشنواره پویانمایی بودیم. فکر می کنم حدود ۱۰ سال پیش بود. اولین بار بود که می دیدم شخصی مانند خودم سعی می کند به بهترین شکل کارها را انجام دهد. فردمقدم با چنان جدیت و پشتکاری تلاش می کرد

فکر نمی‌کنم تماشای انیمیشن برای من تمام‌شدنی باشد. ۲۵ سال است که انیمیشن می‌بینم و این یکی از علاقه‌های عمیق من است، به‌خصوص اگر کار ایرانی خوبی ببینم هم برایم لذت‌بخش است و هم با انرژی و هیجان درونی خودم دیگران را هم تشویق می‌کنم که آن را تماشا کنند. در کنار اینکه بدون تعارف برای رشد بیشتر همیشه از ضعف کارها هم صحبت می‌کنم، دلم می‌خواهد انیمیشن ما حرکتی رو به جلو داشته باشد.

فکر نمی‌کنم تماشای انیمیشن برای من تمام‌شدنی باشد. ۲۵ سال است که انیمیشن می‌بینم و این یکی از علاقه‌های عمیق من است، به‌خصوص اگر کار ایرانی خوبی ببینم هم برایم لذت‌بخش است و هم با انرژی و هیجان درونی خودم دیگران را هم تشویق می‌کنم که آن را تماشا کنند

نداشته است. همیشه مهم این بوده است که فیلم خوب باشد. چون همه بچه‌های این جشنواره، بچه‌های ایران هستند. اوایل رفاقت بین دانشگاه‌ها بسیار زیاد بود. در غرفه دانشگاه تربیت مدرس که می‌نشستیم برای دانشجویان خودمان جا نداشتیم، چون همه در کنار هم می‌نشستیم و درباره انیمیشن حرف می‌زدیم. امیدوارم این بحث همدلی روز به روز بین دانشگاه‌ها بیشتر شود، چون به زعم من رقابتی بین ما وجود ندارد و تنها بحث موجود رفاقت است. امیدوارم که ما و همه استادان و دانشجویان با کمک هم این همدلی را گسترش دهیم و کاری برای بهتر شدن و ساختن این دنیا از طریق هنر و انیمیشن انجام دهیم. خوشبختانه جشنواره پویانمایی تهران بخشی از این ساختن است که امروز جایگاه خودش را پیدا کرده، همه آن را می‌شناسند، با علاقه زیادی در این جشنواره شرکت می‌کنند و دوست دارند سهمی از این اتفاق داشته باشند.

چقدر انیمیشن نگاه می‌کنید؟

من زیاد انیمیشن می‌بینم، مخصوصاً انیمیشن‌هایی که در جهان موفقیت‌هایی به دست آورده‌اند و مطرح شده‌اند. کوتاه، بلند، سینمایی یا تلویزیونی برایم فرقی ندارد. انیمیشن ایرانی را که همیشه دنبال می‌کنم، کارهای تلویزیونی را هم همین‌طور، مخصوصاً که ارتباط مستقیم با انیمیشن تلویزیون دارم و به‌عنوان مشاور کنار پروژه‌های زیادی هستم.

بین تدریس و ساختن انیمیشن کدامیک برایتان جذاب‌تر است؟

قطعاً تدریس. اول اینکه به آن اشراف کامل دارم و می‌دانم که به بچه‌های این رشته باید چه چیزی آموزش بدهیم، بعد اینکه در فضای آموزش توانسته‌ام ارتباط دانشجو و استاد را به جای خوبی برسانم که دیگر فاصله‌ای بینمان نباشد. فضایی ایجاد کرده‌ام که خود بچه‌ها از آن لذت می‌برند و دانشجویان با علاقه سر کلاس‌ها حضور پیدا می‌کنند. کلاس‌های ما کاملاً تعاملی و گفتگو محور است، به همین دلیل احساس می‌کنم در بحث آموزش آن نتیجه‌ای را که باید به دست آوردم. به شدت به آموزش و تدریس علاقه دارم و از طرف دیگر، تولید انیمیشن همان‌طور که همه می‌دانند کار سخت و وقت‌گیری است پس اگر فرصت داشته باشم و شرایطش وجود داشته باشد، با همه حساسیت‌ها و جزئیاتی که در ذهن من است دوست دارم این کار را انجام دهم، ولی اگر شرایط آن طور که می‌خواهم نباشد، ترجیح می‌دهم انیمیشن نسازم چون ساخت انیمیشن خوب بدون زیرساخت مناسب و امکانات شدن نیست.

دوازدهمین جشنواره بین‌المللی پویانمایی تهران به روایت هیات داوران

فاطمه گودرزی:

انیمیشن ایرانی داستان‌گو تر شده است

شاید مناسب نباشد. در حقیقت اثر هر هنرمند فارغ از اینکه توسط دیگران چگونه خوانده شود، حاوی جستجو و کنجکاوی‌های اوست و با این دید اغلب آثار حاوی نکات و جذابیت‌های منحصر به فرد خود خواهند بود.

داوری در چنین فضایی اغلب یک نگاه کلی برای نشانه‌های مشترکی است که توسط گروه بزرگتری از افراد قابل شناسایی باشد.

این روند خیلی ماهیت دقیق و قابل اندازه‌گیری ندارد بنابراین نمی‌دانم که دقیقا موارد و رویکرد یکسانی در ذهن داوران نسبت به یک اثر لحاظ شده است یا خیر، اما چیزی که از آن اطمینان دارم این است که همه افراد این جلسات تا حد توان تلاش کردند تا این روند عادلانه جلو برود و سعی و تلاش هیچ هنرمندی نادیده گرفته نشود. مواردی از اختلاف سلیقه هم طبعاً وجود داشت که نشانه امیدبخش تفاوت در نگاه هاست.

به نظر من اصلاً نیازی نیست که کسی درباره اهمیت این بخش توضیحی دهد. هرکس بخواهد از فضای انیمیشن ایران مطلع شود نباید دیدن این مجموعه را از دست بدهد.

اغلب آثار منتخب یا کاندید شده، در بقیه جشنواره‌های داخلی هم پذیرفته می‌شوند مگر اینکه رویکرد جشنواره متفاوت و خاص باشد، اما در مورد جشنواره‌های کشورهای دیگر، معمولاً آثاری که نشانه‌های قابل درک بیشتری دارند، می‌توانند با سایر فرهنگ‌ها هم ارتباط بهتری برقرار کنند؛ حتی اگر موضوع خیلی محلی و بومی یا حتی خیلی شخصی باشد.

معمولاً در هر دوره از جشنواره پویانمایی شاهد یک تحول سلیقه یا پیشرفت تکنیکی هستیم و این دوره هم به همین صورت بود.

تلاش هنرمندان برای بهتر شدن کیفیت آثار قابل ملاحظه بود و تعداد زیاد فیلم با تکنیک استاپ موشن به دبیرخانه رسیده بود که کیفیت اجرا در این آثار بسیار چشمگیر بود.

همچنین به نظر می‌رسید که تعداد بیشتری از فیلمسازان ما، آثار مهم تولیدشده و آخرین تحولات تکنیکی در دنیا را دیده، مطالعه کرده و مورد موشکافی قرار داده‌اند.

مدتها بود که شاهد پیشرفت سال به سال تکنیک آثار بودیم ولی در زمینه فیلمنامه ضعیف دیده می‌شد ولی خوشبختانه امسال این طور دریافت کردم که در بخش تولید پیشرفت‌هایی در زمینه داستان‌گویی و ارتباط با مخاطب شکل گرفته که می‌تواند موجب اتفاقات خوبی در آینده این صنعت شود.

فیلم‌های پذیرفته شده در بخش مسابقه ایران معمولاً جزو آثاری هستند که از نظر فنی کمترین ایراد و ضعف را داشته‌اند و یا به نوآوری و قوت خاصی در یک زمینه رسیده‌اند. کارهای این دوره از جشنواره هم به همین منوال بود و می‌توان این طور بیان کرد که شماره بهترین‌های تولید شده در دو سال اخیر کنار هم جمع شده‌اند.

جلسات داوری بسیار منظم، فشرده و همراه با تعامل بود. در مورد قضاوت یک اثر هنری نظر من این است که کلمه «قضاوت»

محمد امین همدانی:

تکنیک‌زدگی اولین آسیب برای فیلمسازان تازه‌کار است

یک اثر تبدیل به یک اثر قابل توجه می‌شود و اگر خلاف این مساله باشد به یک کار سطحی و فرمی تبدیل می‌شود.

آثار متعددی در جشنواره حضور داشت که به ندرت از کیفیت قابل توجهی برخوردار بودند. عموم آثاری که به کرونا پرداخته بودند، درگیر کلیشه‌های رایج و سطحی شده بودند و خلاقیت و ایده جدیدی برای ارائه محتوا نداشتند.

در دوازدهمین دوره جشنواره پویانمایی تهران شاهد سه یا چهار اثر بودیم که بالاترین سطح کیفی ممکن را دارا بودند و تحسین تمام داوران را برانگیخت، اما متأسفانه باید بگویم به غیر از چند مورد باکیفیت ایرانی که استثنا بودند، آثار این دوره از جشنواره در سطح انتظار من نبودند.

به نظر من جا دارد که دوسالانه بین‌المللی پویانمایی تهران سالانه برگزار شود تا بتواند آثار سطح اول دنیا را برای اولین نمایش در اختیار داشته باشد و آثار برتر دنیا بعد از جشنواره‌گردی برای حضور در این جشنواره اقدام نکنند.

زمانی که جشنواره هر سال برگزار شود، آثار برای حضور در این جشنواره تولید می‌شوند و تولیدکننده‌ها و فیلمسازان بیشتری برای این جشنواره اهمیت قائل می‌شوند. زمانی که این جشنواره دوسالانه برگزار می‌شود هدف اول فیلمسازها برای اکران اول نیست و سطح کیفی جشنواره با رشد سطح کیفی سایر جشنواره‌های بین‌المللی که سالانه برگزار می‌شوند، ارتقا نمی‌یابد. صرف برگزاری جشنواره به صورت سالانه ظرفیت‌های متعددی را برای شرکت‌کننده‌ها و خود جشنواره پویانمایی تهران فراهم می‌کند. زمانی که بسیاری از انیمیشن‌های ما سالانه به جشنواره‌های مختلف جهانی راه پیدا می‌کنند، یعنی ظرفیت تولید آثار باکیفیت ایرانی در یک سال برای فیلمسازان وجود دارد و تنها نیاز است که برای برگزاری سالانه جشنواره پویانمایی تهران تلاش و برنامه‌ریزی بیشتری صورت گیرد.

اولین مساله‌ای که فیلمسازها به سمت آن می‌روند استفاده از تکنیک است. استفاده از تکنیک خیلی خوب است، به ویژه برای فیلمسازهای تازه‌کار که برای رسیدن به استانداردها باید به تکنیک مجهز شوند، اما باید بدانند که تکنیک به تنهایی برآورده‌کننده نیازهای مخاطب نیست و نباید خود را در دام آن بیندازند و باید بدانند که تکنیک یک زمینه و ابزار برای ارائه محتواست.

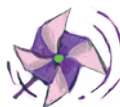
متأسفانه برخی فیلمسازها بیشتر از اینکه از تکنیک بهره ببرند، تکنیک‌زده می‌شوند در نهایت تصویر زیبا و خروجی تاثیرگذاری که به ماهیت هنر هم نزدیک باشد به ما ارائه نمی‌دهند.

زیبایی‌شناسی دومین مولفه بعد از بهره بردن درست از تکنیک است. زیبایی‌شناسی یا ART قرار گرفتن درست رنگ‌ها و فریم‌ها و بهره‌گیری دقیق از قاب‌بندی است که نتیجه آن می‌شود یک تصویر چشم‌نواز که تکنیک را هم در اختیار دارد. اگر در تولید یک اثر از تکنیک درست استفاده نشود، خروجی کار ناشیانه جلوه می‌کند. از همین رو هیأت داوران جشنواره‌های مختلف در بیشتر بیانیه‌های خود هنگام اعلام رای، «استفاده ماهرانه از تکنیک» را جزو اولویت‌های داوری می‌دانند و این نکته ناشی از این است که تکنیک زدگی رایج‌ترین مولفه در تولید یک اثر است.

یک اثر استاندارد، تکنیک و مولفه‌های زیبایی‌شناسانه را در اختیار فیلمنامه و محتوا قرار می‌دهد. محتوا همیشه به این معنا نیست که یک پیام در واضح‌ترین حالت ممکن به مخاطب ارائه شود، بلکه محتوا همیشه در کنار فرم است که می‌تواند یک تصویرسازی استاندارد را شکل دهد.

محتوا یعنی یک ایده خلاقانه که منجر به تولید یک رویا می‌شود. عنصر اصلی که انیمیشن برای آن به وجود آمد روایسازی و خیال‌پردازی بود. اگر یک ایده در خدمت روایپردازی قرار گیرد،

داوران

معین صمدی:

انیمیشن ما از نظر تکنیکال روند خوبی را طی می‌کند

این مساله مواجه بودیم. مثلاً یکی از کارها باید در دسته سریال تلویزیونی قرار می‌گرفت، ولی در دسته کودک و نوجوان حضور داشت که طبیعتاً اگر در بخش مربوط به خود شرکت داده می‌شد، شانس خوبی داشت.

فیلم‌هایی بودند که از لحاظ داستانی و تکنیکی بسیار خوب بودند، به گونه‌ای که می‌شود بارها و بارها آن‌ها را دید. من به نوعی از دومین دوره جشنواره در حال رصد جشنواره و آثار آن بودم و پیشرفتی که در این دوره صورت گرفته است، برایم بسیار ملموس است. در حقیقت انیمیشن ما از نظر تکنیکال روند خوبی را طی کرده و می‌کند و دیگر از مرز تکنیک رد می‌شویم و به قضاوت‌های دقیق‌تر داستان می‌پردازیم. در دوره‌های ابتدایی به لحاظ محتوایی آثاری داشتیم که قوی بودند ولی از نظر تکنیکی پختگی لازم را نداشتند، در حالی که کارهای الان چیزی از آثار خوب دنیا کم ندارند.

در داوری فیلم‌های اول و بخش‌های اصلی کاملاً اتفاق نظر وجود داشت و در سایر بخش‌ها نیز شاید بحث‌های طولانی داشتیم، ولی در کل داوری تنش‌زایی نداشتیم.

در بین صحبت‌های اعضای محترم هیات انتخاب شنیدیم که یکی از فیلم‌هایی که رد شده به دلیل این بوده که اصلاً انیمیشن نبوده است، البته درباره این اثر شنیدیم که در جشنواره فیلم کوتاه هم رد شده بود. به هر حال به این فکر افتادم که لازم است تعریف درست و مشخصی از انیمیشن ارائه دهیم و طبق همین ایده با آقای کریمی صارمی دبیر جشنواره صحبت کردم و با همکاری و هم‌فکری خانم بخشی قرار شد با حضور چند انیماتور با سابقه نشستی با عنوان «انیمیشن (چه) نیست!» داشته باشیم و انیمیشن در سال ۲۰۲۲ را با هم مرور کنیم. قطعاً با همراهی دوستان نشست جذاب و مفیدی خواهد بود.

باتوجه به اینکه کرونا باعث شد این جشنواره یک دوره به تعویق بیفتد، آثار انیماتورها جمع شده بود و به تعبیری انگار آثار دو دوسالانه اعلام حضور کردند که این موضوع کار دوستان هیات انتخاب را سخت کرده بود.

همیشه در داوری بحث سلیقه مطرح است. ما در بعضی بخش‌ها فیلم‌های خیلی خوبی داشتیم و این امر کار ما را برای انتخاب بهترین فیلم خیلی سخت کرد. به دلیل این تعویق طولانی‌مدت بعضی از کارها را در جشنواره‌های دیگر دیده بودیم و باید آثار جدید را در کنار آن‌ها قرار می‌دادیم و همه را در کنار هم داوری و بررسی می‌کردیم که این یکی از بخش‌های دشوار داوری امسال بود.

به همت آقای کریمی صارمی و همراهی مسبورانه خانم بزرگی طی جلسه‌هایی که با حضور تمام اعضای هیات داوران داشتیم، همه فیلم‌ها را در کنار هم دیدیم که با توجه به شیوع کرونا این شانس بسیار خوب و بزرگی بود تا بتوانیم بعد از دیدن آثار درباره آن‌ها بحث کنیم و احیاناً اگر فیلمی از نظر داوری دارای ویژگی‌های لازم برای برخورداری از نمره خوب است و نیاز به بازبینی مجدد دارد، آن را دوباره مورد بررسی قرار دهیم و درباره آن گفتگو کنیم. آثار به صورت بخش‌بندی شده و باکس‌های مجزا مثل کودک و نوجوان، فیلم کوتاه، تجربی، سریال تلویزیونی و... به ما داده شد. نکته بسیار مهمی که باید به آن اشاره کنم، اشتباهی است که بعضی از همکاران انیمیشن‌ساز من در تفکیک آثار خود انجام داده بودند.

در حقیقت متقاضی حضور در جشنواره باید خودش با دقت فیلم را در دسته‌ای که به آن تعلق دارد، قرار دهد تا شانس جایزه و دیده شدن داشته باشد، ولی وقتی در بخش درست حضور نداشته باشد، این اتفاق کمرنگ می‌شود. متأسفانه در چند اثر با

بابک نکویی: کرونا خیلی هم بد نبود!

من معتقدم کرونا برای انیمیشن و شغل‌هایی که به صورت دورکاری انجام می‌شدند، نتیجه مثبت داشت و باعث شد فضای جدیدی در تولید و کسب‌وکار این حوزه‌ها ایجاد شود. به نظر من این قضیه در مجموع برای انیمیشن ایران بد نبود و در دنیا نیز مردم به دلیل خانه‌نشینی شدن شاید بیشتر به VODها و پلتفرم‌های انیمیشن رجوع کردند و به نوعی سرگرمی‌سازها را مجاب کرد تا برای اوقات فراغت مردم آثاری را تولید کنند. فکر می‌کنم کرونا علی‌رغم تمام نتایج منفی که برای همه داشت اما اتفاقات مثبتی را در فضای آنلاین رقم زد.

جشنواره پویانمایی تهران جدا از دستاوردهای سیستماتیک خود که برای فعالان این حوزه به همراه خواهد داشت، نکته مهم دیگری دارد که پس از مدت‌ها افراد حوزه انیمیشن که دلتنگ این فضا بودند، دور هم جمع می‌کند. قطعاً حس فوق‌العاده‌ای خواهد بود که خانواده انیمیشن مجدد دور هم جمع شوند و تجدید دیداری حاصل شود.

دوازدهمین دوره از جشنواره بین‌المللی پویانمایی تهران جزو دوره‌هایی بود که کیفیت آثار ایرانی رشد کاملاً چشمگیری داشت و این موضوع از جوایز بین‌المللی که آثار پویانمایی ایرانی دریافت کردند نیز مشخص است.

مادر این دوره آثار زیادی داشتیم که در جشنواره‌های معتبر بین‌المللی جایزه دریافت کردند و این موضوع داوری را برای انتخاب اثر برتر سخت می‌کرد، زیرا فاصله آثار بسیار نسبت به یکدیگر کم بود. قاعدتاً ملاک و معیار ما برای داوری آثار کیفیت، نوآوری داستان و نوع روایت بود. فارغ از بحث خلاقیت در تکنیک نیز شاهد رشد چشمگیری در آثار این دوره بودیم و جدا از محتوا، از نظر تکنیکی آثار منحصر به فردی دریافت کردیم.

در این دوره هم از لحاظ کمی و هم از لحاظ کیفی شاهد جهش در آثار زنان مستقل انیمیشن ایران بودیم و این یک اتفاق مثبت و قابل توجه است.

جشنواره پویانمایی تهران امسال دوازدهمین دوره خود را سپری می‌کند، در حالی که جشنواره‌های زیادی در ایران به این قدمت نمی‌رسند. کیفیت خود جشنواره نیز همواره بالا بوده است و روند مشخصی را می‌توان در اجرای جشنواره در طول این سالیان مشاهده کرد. جشنواره در بخش‌های جنبی نیز همواره سعی داشته است که با صنعت و دانشگاه ارتباط داشته باشد و این موضوع وجوه مختلف هنر انیمیشن از تولید، توزیع، ارتباطات و... را در برمی‌گیرد.

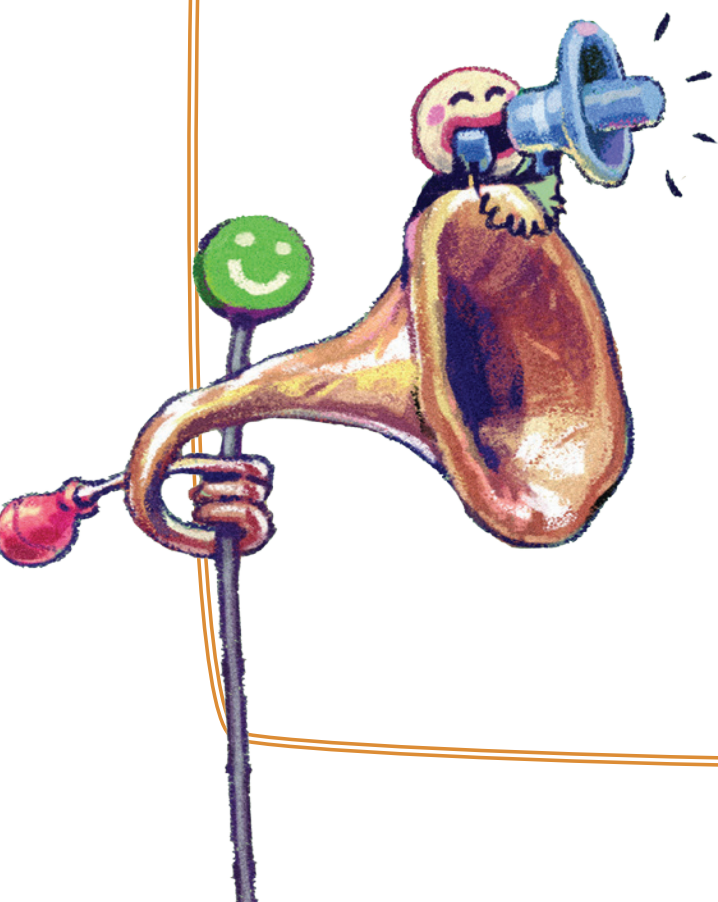
جشنواره پویانمایی تهران به پختگی رسیده است، قدمت قابل توجه جشنواره به این باز می‌گردد که در طول این سال‌ها یک ساختار منسجم و ثابت در مدیریت داشته و به نوعی دوران بلوغ را پشت سر گذاشته و اکنون به پختگی رسیده است.

محمد خیراندیش: خلاقیت باید در خدمت زیبایی یک اثر هنری باشد

محلی هستند که زغال سنگ تازه به یک قطار در حال حرکت می‌دهند تا جان تازه بگیرد و با قدرت بیشتری ادامه دهد. جشنواره شرایطی را فراهم می‌کند تا هنرمندان و فعالان حوزه انیمیشن یکدیگر را ببینند و ارتباطاتی میان آن‌ها شکل بگیرد و شرایطی فراهم شود تا خودشان را جزو جامعه پویانمایی ببینند و با آثار و تولیدات روز جهان آشنا شوند.

چیزی که همواره برای من در یک اثر هنری مهم است، بحث زیبایی و جذابیت است. در مقوله هنر گاهی جذابیت و زیبایی در کنار عناصری مانند خلاقیت و نوآوری فراموش می‌شود به همین دلیل مدام این نکته را به خودم گوشزد می‌کنم که اگر یک اثر هنری خلاق است، آیا این خلاقیت در خدمت جذابیت آن اثر هنری بوده است یا خیر؟

ما گاهی آثاری را مخصوصاً در بخش هنری می‌بینیم که حرف تازه‌ای برای گفتن دارند، اما یک اثر هنری زیبا نیستند، در نتیجه هر حرف نویی هنر نمی‌شود.

ذاتاً دلدنوازی و جذابیت یک کار هنری در کنار شاخصه‌هایی مانند خلاقیت، نوآوری، تکنیک و محتوا برای من بسیار مهم است و به عنوان مخاطب باید از دیدن یک انیمیشن لذت ببرم.

آثار ایرانی چیزی کم از بخش بین‌الملل ندارند و فکر می‌کنم بسیاری از آثار بخش ایران در جشنواره‌های معتبر خارجی حرفی برای گفتن دارند و حتی در آینده جوایز زیادی دریافت خواهند کرد.

صنعت انیمیشن با توجه به اینکه با مدیا سروکار دارد و مانند سینما، تئاتر و موسیقی لزوماً خود هنرمند در صحنه حضور ندارد، آسیب کم‌تری دید و هنرمندان این حوزه توانستند خود را بهتر و سریع‌تر با شرایط جدیدی که در قرنطینه به وجود آمد، وفق دهند و حتی برخی هنرمندان از این شرایط و گسترش فضای مجازی در دوران کرونا به نحو احسن برای ارتباط برقرار کردن با خارج از کشور استفاده کردند.

An opportunity to see the original illustrations of Momayez and Mesghali

During the 12th Tehran Animation Festival, an exhibition of original illustrations of some of the books of Institute for the Intellectual Development of Children and Young Adults and printed posters illustrated and designed by Morteza Momayez and Farshid Mesghali is on display in the National Museum of Children's Art and Literature at the Center for Cultural and Artistic Creations Located on Hijab Street in Tehran. 29 original illustrations and 5 printed posters will be displayed in this exhibition. This exhibition will continue for a month after the festival.

Get familiar with the "Panaroma"

The "Panaroma" section of the 12th Tehran International Animation Festival will be held in a non-competitive manner, with an emphasis on educational and informational aspects, with a selection of productions from different countries.

"Dream into Drawing: Retrospective of Koji Yamamura Animation Films", "Along the Way: Fourteen selected animated short films without dialogue by Georges Schwizgbel", "A Review of FAMU Film School Animations", "Leading in Iran: Gonbad Caboud Studio" and "Land of the Rising Sun: Independent Animation Films in Japan" are intended for this section.

What about the "Special Screening" section?

The "Special Screening" section of the 12th Tehran International Animation Festival has been formed in order to exchange the experience and ideas of artists and to create a basis for evaluating the status of works from different countries. Also in this section, the works of a school or style will be reviewed.

"Festivals 1 and 2", "Going Beyond the Colors: Shiva Sadegh Asadi and Julia Gromskaya", "Two Decades with Oscar awarded Animations", "Iranian Animation Pioneers: Morteza Momayez and Farshid Mesghali" are the sub-categories of the special Screening. Is the 12th Tehran International Animation Festival.

Make animations with Iranian stories

Ali Khanjani, an Iranian writer and researcher whose 16-volume collection entitled "Yalda Storytelling Culture" introduces 8,000 recorded oral narratives of Iranian tales of Iranian ethnicity, has been published by the Center. This collection will be introduced on June 31, at 5:00 PM in Conference Hall 1 of the Center for Cultural and Artistic Creations of the Center. The purpose of this program is to make Iranian stories and legends the basis for making animation.

نشریه روزانه دوازدهمین جشنواره بین‌المللی پویانمایی تهران
مدیر مسئول: محمدرضا کریمی صارمی
زیر نظر: ادار مکل روابط عمومی و امور بین‌الملل کانون پرورش
فکری کودکان و نوجوانان
سر دبیر: نغمه دانش آشتیانی
معاون سر دبیر: مریم قربانی‌نیا
مدیر هنری: ساجده سادات نوشایی
طراح لوگو: حمید حمیدی
تحریریه: زهرا نجفی، ندا زنگینه، محمد زکی زاده، محمد کفیلی،
عطیه موذن
عکاسان: محمد حسین سلیمانی فرد، مهدی عبدی فرد، محبوبه
کیایی، عاطفه باقری
بخش انگلیسی: علی شیرکرمی
با سپاس از جامعه انیمیشن ایران

از بخش «نمایش ویژه» چه خبر

بخش «نمایش ویژه» دوازدهمین جشنواره بین‌المللی پویانمایی تهران به منظور تبادل تجربه و اندیشه هنرمندان و ایجاد زمینه برای ارزیابی جایگاه آثار کشورهای مختلف شکل گرفته و به همین منظور تعدادی از آثار برگزیده جشنواره‌های مختلف جهان به شکل غیررقابتی ارائه می‌شود. همچنین در این بخش به مرور آثار یک مکتب یا سبک پرداخته خواهد شد.

«جشنواره جشنواره‌ها ۱ و ۲»، «گذر از رنگ‌ها: شیوا صادق‌اسدی و جولیا گروم‌سکایا»، «دو دهه با اسکاری‌های پویانمایی»، «فیلم مستند انیمیشن ایرانی» و «آغازگران: مرتضی ممیز و فرشید مثقالی» عناوین زیرشاخه‌های بخش «نمایش ویژه» دوازدهمین جشنواره بین‌المللی پویانمایی تهران است.

با قصه‌های ایرانی انیمیشن بسازید

علی خانجانی نویسنده و پژوهشگر ایرانی که مجموعه ۱۶ جلدی او با عنوان «فرهنگ قصه‌شناسی یلدا» با معرفی ۸ هزار روایت شفاهی به ثبت رسیده از قصه‌های ایرانی از اقوام ایرانی از سوی کانون منتشر شده، ۱۰ خردادماه ساعت ۱۷ در سالن کنفرانس ۱ مرکز آفرینش‌های فرهنگی هنری کانون به معرفی این مجموعه می‌پردازد. هدف از این برنامه این است که قصه‌ها و افسانه‌های ایرانی دستمایه ساخت انیمیشن قرار گیرند.

فرصتی برای دیدن اصل آثار تصویرگری ممیز و مثقالی

در زمان برپایی دوازدهمین جشنواره پویانمایی تهران، نمایشگاهی از اصل تصاویر برخی از کتاب‌های کانون پرورش فکری کودکان و نوجوانان و پوستره‌های چاپی که توسط زنده‌یاد مرتضی ممیز و فرشید مثقالی تصویرگری و طراحی شده‌اند، در موزه ملی هنر و ادبیات کودک کانون در مرکز آفرینش‌های فرهنگی هنری واقع در خیابان حجاب تهران برپاست.

۲۹ اثر تصویرگری اصل و ۵ پوستر چاپی در این نمایشگاه به نمایش گذاشته می‌شود. البته این نمایشگاه پس از اتمام جشنواره به مدت یک ماه ادامه خواهد داشت.

با «چشم‌انداز» آشنا شوید

بخش «چشم‌انداز» دوازدهمین جشنواره بین‌المللی پویانمایی تهران با تاکید بر جنبه‌های آموزشی و اطلاعاتی، به شیوه غیررقابتی و با گزینش از میان تولیدات کشورهای مختلف برگزار می‌شود. «خیال نقش: مروری بر آثار کوچی یامامورا»، «در طول مسیر: چهارده انیمیشن کوتاه بی‌کلام از ژرژ شوئیزگیل»، «مروری بر انیمیشن‌های مدرسه فیلم فامو»، «پیشرو در ایران: شرکت گنبد کبود» و «سرزمین آفتاب تابان: انیمیشن مستقل در ژاپن» برای این بخش در نظر گرفته شده‌اند.